

Václav Šuplata

Jezibaba Brunhylda sa nikdy nepolepší

ilustrácie

Veronika Lesana Renčková

Prečo je na Brunhyldu jej chalúpka nahnevaná

Nič nemôže ježibabe Brunhylde tak pokaziť náladu, ako keď má náhodou dobrú náladu.

To ju vtedy ide roztrhnúť od zlosti.

Brunhylda sa mračí celý deň a celú noc, a keby mohla tak by vymyslela ešte aj nejakú inú časť dňa a noci, aby sa mohla mračiť ešte dlhšie.

A to jej, už od rána, pomáha mračiť sa aj jej chalúpka, ktorá stojí uprostred hustého lesa... teda, aspoň by mala.

Chalúpka si totiž chodí kam sa jej zachce, a tak ježibaba Brunhylda nikdy nevie kde sa ráno zobudí.

Chalúpka to robí ježibabe naschvál, lebo sa na ňu veľmi hnevá.

Všetko sa začalo keď si Brunhylda konečne našla les, v ktorom sa rozhodla bývať.

Prezerala si katalóg ježibabovských chalúpok a nevedela si vybrať.

Perníkovú chalúpku nechcela, lebo vedela, že Jankovia a Marienky ich jedia. Chalúpku babky bylinkárky nechcela lebo

vedela, že do takej si stále chodí niekto pre liečivé bylinky, a ona nechcela aby k nej niekto chodil...

Napokon sa rozhodla, pre chalúпку na stračej nôžke. Ona to síce nebola žiadna malá nôžka, ale poriadna stračia noha, ale tak sa to zvykne hovoriť.

Najprv boli obe spokojné; ježibaba aj chalúпка.

Lenže sa veľmi rýchlo ukázalo, že chalúпка nevydržala dlho len tak stáť na jednom mieste. Poskakovala na svojej nohe sem a tam; naháňala sa po lese s veveričkami; hrávala sa na schovávačku s lesnými zvieratkami, ale zo všetkého najradšej strašila horára, keď na neho vyskočila spoza stromu, či skaly a urobila: "Hu!"

Brunhylda bola z toho všetkého už taká zlostná, že mohla byť najspokojnejšou zlostnou ježibabou na svete, no pri tom všetkom poskakovaní jej padali obrazy zo stien, taniere a poháre z políc, a to večné zametanie črepín nerobilo jej lietajúcej metle dobre. Nehovoriac o tom, že črepiny vraj prinášajú šťastie, a to Brunhyldu zlostilo najviac.

A tak jednej noci, keď chalúпка konečne zaspala, ježibaba jej tú stračiu nohu odčarovala.

Ráno takú nazlostenú chalúпку ešte nikto nikdy nevidel.

Ak ste niekedy videli nazlostenú chalúпку, ale nebola to táto, tak ste takú nazlostenú chalúпку ešte nevideli ani vy.

Chalúпка sa rozhodla ježibabe pomstiť. Bolo už len treba vymyslieť ako.

Celé dni rozmýšľala, ba ani v noci nespala len aby mohla dlhšie uvažovať ako by sa ježibabe pomstila. Napokon vymyslela, že by jej k pomste mohla pomôcť kniha čárov-márov-fukov, v ktorej Brunhylda vždy našla kúzlo, ktoré práve potrebovala.

Lenže chalúпка nevedela čítať, a tak po nociach, keď ježibaba spala, tajne listovala v Šlabikári, ktorý si Brunhylda odkladala z ježibabovskej základnej školy na pamiatku, a učila sa čítať.

Keď sa to napokon naučila, tajne čítala ježibabe cez plece a hľadala to správne kúzlo.

Až sa jej to jedného večera naozaj podarilo.

Unavená Brunhylda pri hľadaní akéhosi kúzla zaspala s hlavou na stole, a tak si chalúpka konečne mohla listovať v knihe kúziel do ľubovôle. Keď chcela prevrátiť stránku, len pootvorila okienko a prievan jej stránku otočil.

V tú noc sa naučila kúzlo, ktoré sa volá 'Ako byť v okamihu niekde inde', a tak sa ráno ježibaba nestačila čudovať, keď sa vybrala zbierať lesné plody. Vyšla z dverí a stála na brehu veľkého jazera.

Brunhylda sa nechápavo obzerala naokolo a ničomu nerozumela.

Chalúpka sa tvárila, že tiež ničomu nerozumie a rovnako prekvapene hľadela okolo seba rozospatými okienkami.

Ježibaba prečarovala chalútku späť na lesnú čistinku, a pre istotu celý deň už nikam nešla.

Niekoľko dní sa nič nedialo, no v jedno ráno vyšla Brunhylda z chalútky a ešte dobre, že mala v ruke svoju lietajúcu metlu lebo zrazu stúpila do prázdna. Chalúpka stála na kraji hlbokej priepasti.

Inokedy sa Brunhylda vybrala nakupovať do potravín na námestí, a keď vyšla z obchodu chalúpka stála uprostred námestia.

Ježibabu išlo poraziť. Chvíľu dokonca uvažovala, že sa rozleje na kolomaž, ako to ježibaby zvyknú robiť, ale nevedela čo je to kolomaž, tak sa teda radšej nerozliala.

A to netušila, že pomstychtivá chalúpka vo svojom vystrájaní ešte neskončila.

Keď raz ježibaba znovu zabudla odložiť knihu kúziel, chalúpka našla kúzlo, z ktorého mala mimoriadnu radosť. Našla ho pod názvom 'Ako sa zmeniť na niekoho iného'.

Od toho dňa Brunhylda nie len že nevie kde sa ráno zobudí, ale ani v čom sa zobudí.

Chalúpka už bola všetkým možným. Bola starou drevenicou, kamennou pivnicou, starým hradom s ťažkým padacím mostom, či salašom uprostred veľkej lúky... Najradšej sa však mení na krásny zámok s množstvom komnát, dlhých chodieb, širokých schodísk a vysokých štíhlych veží a vežičiek. Nie len, že sa tak sama sebe najviac páči, ale hlavne sa ohromne zabáva na tom ako Brunhylda blúdi komnatami, behá po točitých schodiskách hore dole, nič nevie nájsť a neprestajne zlostne hundre.